

"קפצתי עם בן הזוג והילדים למכולת זבל": שתי הגיסות שגילו שבקיבוץ שלהן מסתתר אוצר

צילום: עומר שטיינברג דוידאי

תעשיית הקרמיקה הפורחת של ישראל אמנם נכחדה בשנות ה-90 • אך בשנים האחרונות היא חווה התעוררות מפתיעה עם חוקרים שמתעדים אותה, מכירות פומביות ואספנים להוטים שהופכים צלחות כדי לגלות איפה יוצרו • סאני ואורית מקיבוץ כפר מנחם החליטו להחיות את מפעל הקרמיקה האחרון שנותר בארץ - רגע לפני שהוא הופך לנדל"ן • "חשבתי שהכלים מאוד מכוערים - גיליתי שזה שווה הון"

אילנה נורמן | N12 | פורסם 22/12/22 19:44 | עודכן 23/12/22 15:33

השעה הייתה שעת ערב מאוחרת, במכולת זבל ענקית שנמצאת בין מבני תעשייה ישנים בקיבוץ כפר מנחם הסמוך לנדרה, נראתה תנועה משונה. בת קיבוץ שחלפה במקום עצרה רגע מהילוכה והביטה לעבר הפח הענקי כלא מאמינה. שתי גיסות, אורית זלינגר וסאני ורסנו, עמדו בתוך המכולה וחיפשו משהו בקדחתנות. עוברת האורח החליפה איתן כמה מילים מופתעת והמשיכה הלאה בדרכה בשבילים המחשיכים של הקיבוץ, מותירה מאחור את שתי הנשים שהמשיכו לנבור בקדחתנות בתוך האשפה. מאוחר יותר יצטרפו אליהן גם הילדים, וכולם יחפשו שריד לישראל של פעם - תבניות גבס ששימשו את מפעל הקרמיקה של הקיבוץ שנסגר לפני כ-30 שנה. מפעל, שהוא ושכמותו היו ביטוי לתעשייה שהייתה חלק בלתי נפרד מהתרבות הישראלית - ושהיום כל מה שנשאר ממנה הוא המפעל הנטוש הזה. תעשיית הקרמיקה הישראלית הייתה במשך חמישה עשורים תעשייה חשובה, שיצרה שפה אסתטית מקומית, וסיפורה מסתכם היום בכמה מבנים מאובקים - ושתי גיסות שמנסות לשמר את פיסת ההיסטוריה הזאת - רגע לפני שגם המקום הזה ייהרס ויהפוך, באופן אופייני לישראל של ימינו - לנדל"ן.

הקאמבק המפתיע של הקרמיקה הישראלית

פני: הַרְיָ קוֹ כפר מנחם הוקם בשנת 1965 ולצד מפעלים נוספים, כמו חרסה, נעמן ולפיד, היה חלק מתעשיית הקרמיקה המשגשגת של ישראל, שייצרה לצד אביזרי סניטציה, חשמל ואריחים, גם כדים, כלי אוכל, פסלי נוי ואפילו אהילי חרס מעוטרים, שהפכו פריט חובה בכל בית בשנות ה-70.

לקריאת כל כתבות מגזין N12 לחצו כאן

מאז שנות ה-90, כשתעשיית הקרמיקה הישראלית גוועה עם כניסת הייבוא מסין, הפכו הכדים החומים האלה לשריד מאובק על הבופה של הסבתא - ולאחר מותה, מצאו את דרכם, במקרה הרע לפח אשפה, ובמקרה הטוב - לספסל בחוץ או לערמות הג'אנק בשווקי הפשפשים.

אורית זלינגר (מימין) וסאני רוסנו וכלי הקרמיקה שאספו לרגל התערוכה | צילום: עומר שטיינברג דזידיא

**”זה נהיה קטע, והמחירים מאוד עלו כשהספר
על לפיד קרמיקה יצא. זה הגיע למחירים
מטורפים”**

- אורית זלינגר

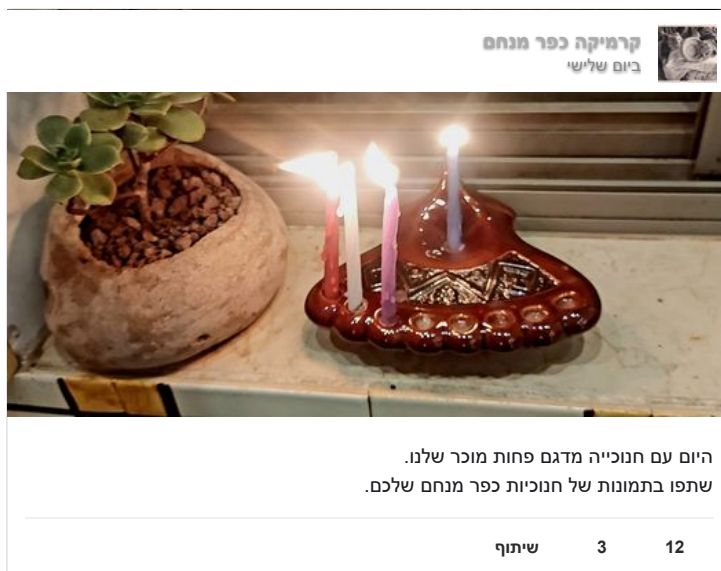
והכדים והצלחות האלה החלו לקשט בתים מעוצבים - ואספנים אוגרים אותם בחמדנות, ובינה עלי זה יג מירות פומביות ומוכנים לשלם עליהם הון עתק.

למרות שנסגר ב-1996, המפעל בכפר מנחם הוא המפעל היחיד מהתעשייה הזאת שעדיין עומד על תילו. "עבד פה במפעל אומן מאוד נחשב של קירות קרמיקה, משה סעידי ובמבנה הזה היה הסטודיו שלו", אומרת אורית כשאנחנו פוסעות באחד מחללי המפעל החשוכים. "בחודשים האחרונים הוא פינה את המקום", מסבירה גיסתה סאני, "והוא לקח את מה שהוא יכול לסטודיו בבית שלו, סטודיו קטן יותר. אז נותרו מעט תבניות של כפר מנחם שהוא עבד איתן, וזממנו עליהן. ואז הגענו וראינו את כל התבניות במכולה של בנייה, בקיצור אני ובן הזוג שלי והילדים שלי קפצנו פנימה".

אורית: "מה בן זוג שלה, הוא אח שלי".

"אני, אח שלה והילדים שלי נכנסנו פנימה והצלנו את מה שיכולנו", סאני מתקנת.

את תבניות הנבס של המפעל שהצילו, לצד תוצרת המפעל שאספו שתי הגיסות בקפדנות בשנתיים האחרונות, הן יציגו בשבוע הבא בתערוכה שהקימו במו ידיהן בקיבוץ (פרטים בעמוד הפייסבוק "קרמיקה כפר מנחם"), בדיוק בחללים האלה של המפעל, שיש בהם עדיין את התנורים, המסועים, וכלי העבודה. היום פועלת במקום זה שדרת האומנים של הקיבוץ, ומבני התעשייה הישנים הוסבו לחללי סטודיו, אך הקיבוץ מתכנן להרוס אותם ולבנות במקומם מבנים חדשים ומכניסים יותר.

היום עם חנוכייה מדגם פחות מוכר שלנו. שתפו בתמונות של חנוכיות כפר מנחם שלכם.

12 3 שיתוף

"קרמיקה כפר מנחם" - המפעל האחרון

בשנים האחרונות קהילת הווינטג' המקומית שטופה בטירוף הקרמיקה הישראלית. קבוצות בפייסבוק, מכירות פומביות ואספנים שמחזיקים בביתם מדפים על מדפים של כדים, קערות וכלי אוכל, ממוינים לפי שמות המפעלים הישראליים שייצרו אותם. לפני שנתיים יצא ספרו של קובי קלייטמן "לפיד קרמיקה: כלים בכור ההיתוך", ספר עב כרס ומושקע שסוקר את מפעל לפיד שבו עבד אביו של קלייטמן, והספר נתן תנופה לשיגעון הקרמיקה הישראלית, שסחף מאז עוד ועוד אספנים ומעריצים.

מבנה המפעל הוא חלק משדרת האומנים. קיבוץ כפר מנחם

"זה נהיה קטע", מאשרת אורית זלינגר (46) עורכת וכותבת תוכן (וחברה שלי), "והמחירים מאוד עלו כשקובי הוציא את הספר, זה הגיע למחירים מטורפים".

איך התחלת להתעניין בנושא הזה?

"נולדתי פה וגדלתי פה, והכרתי את המפעל כשהוא עבד. ראיתי את המפעל, את הכלים כל החיים וזה אף פעם לא עניין אותי ותמיד נראה לי שהכלים נורא מכוערים".

הם באמת מכוערים, זה מה שמפתיע בסיפור הזה.

"יש גם בליין של כפר מנחם משהו שנראה לי תמיד נורא שמרני. תמיד הייתי רואה בחנויות יד שנייה ובקבוצות וינטג' בפייסבוק - ואף פעם לא הבנתי מה גורם לאנשים לקנות את הדברים המכוערים האלה, ואז לפני כמה שנים זה התחיל לעניין אותי, והתחלתי גם להכיר ולזהות מי יצר מה".

"הכלים עצמם נעשו ביציקות גבס, היו כמה שבלונות", היא מסבירה. "היו יוצקים את הכלים והאומנים היו מעטרים אותם בעבודת יד. כל העובדים היו חברי קיבוץ ובמקרה כפר מנחם הוא קיבוץ של יחסית הרבה אומנים. הרבה אנשים היו באים לעבוד במפעל כי הם היו יצירתיים ונתנו להם קצת יד חופשית, אבל הם לא כל כך חתמו על העבודות שלהם. אז אני קצת מזהה את היד, אני מכירה חלק מהסגנונות".

קרילת הווינטג' כמקרה. כדים מתוצרת המפעל

"גיליתי שיש אומנית בשם ליאורה קפלן, שאוספת את הדברים שיצר במפעל בחור צעיר

באה לקיבוץ לפגוש את המשפחה שלו. ארגנו נסיעה של כמה חברים מהקיבוץ לראות את
 אות ייחודי ל ו ופתאום גיליתי שאנשים מתעניינים בדבר הזה, בקרמיקה של כפר מנחם".

The starting point of my work 'Voice ur vase from the Kfar Menachem factory. Reuven Cohen, the vase was from the conceptual core of this work and it was vase from the Karnat factory; the comb an organic chain of beautiful moments the way it is.

Inspired by some illustrations fr ... עוד

יש לה קיר שלם של קרמיקה כפר מנחם

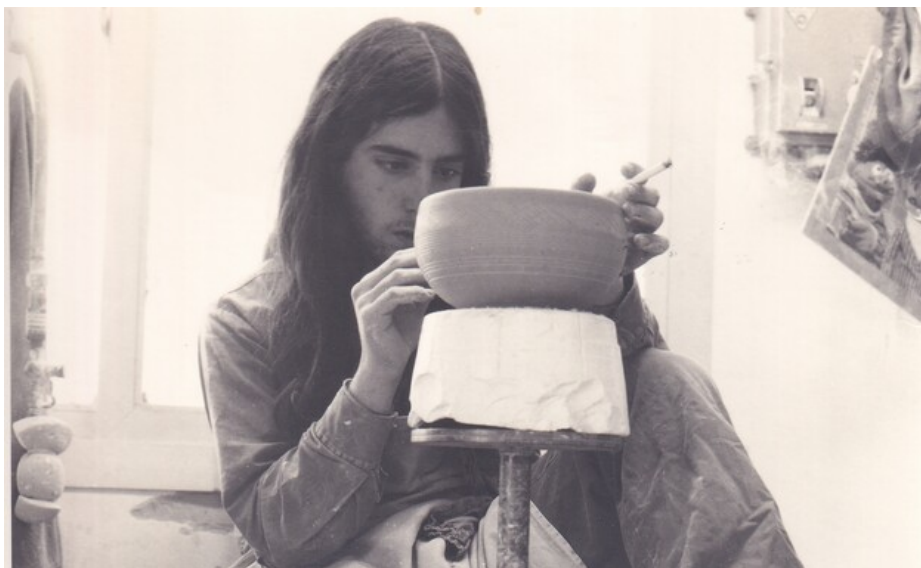
"היו כל החברות הגדולות האלה של הקרמיקה כמו לפיד, שנראו לי תמיד עם דברים יפים יותר, ופתאום גיליתי שאנשים כן מתייחסים לכפר מנחם, ושכפר מנחם נחשב נדיר ואנשים אוספים את זה", היא משחזרת. "אתמול היינו אצל מישהי במודיעין שאוספת רק כפר מנחם, יש לה קיר שלם של כפר מנחם, אוסף מטרף. היא חושבת שזה נורא יפה. היא מכרה לנו ונתנה לנו חלק מהכלים לתערוכה. כשאני באה לאספנית המטורפת הזאת אני יכולה לזהות מי ייצר את הכלים והיא לא תמיד יודעת לזהות".

"אין דבר כזה לזרוק, אין דבר כזה כלי פגום. אם הכלים לא יצאו ישרים מהמכונה, הוסיפו עיטור איפה שנוצר שקע. יש לנו פרוטוקולים עם דיונים על איך להציל כלים שנפגמו"

- סאני ורסנו

"לפני שנתיים החלטנו לעשות תערוכה. הוצאנו קול קורא ואנשים התחילו להביא לנו כלים",
 ויא, מס' ד'. 'נ תאום לכל אחד פה בקיבוץ יש סיפורים על המפעל והתחלתי לשמוע אך
 וקיננו אנו ומפעל. ואז קובי הוציא את הספר, ואמרתי "יש פה סיפור, כשיהיה לי זמן גם אני
 חולמת להוציא איזה ספר", היא אומרת וצוחקת.

"הסיפור פה שונה מהסיפור של לפיד", היא אומרת על מפעל לפיד שנרכש בשנת 1957 על
 ידי כור תעשיות. "כי פה זה מפעל בתוך הקיבוץ, שעבדו בו רק חברי קיבוץ והוא הוקם בעצם
 כדי לאפשר תעסוקה לחברי קיבוץ שלא יכלו לעבוד עבודה פיזית. לא חשבו שהוא יהיה
 מפעל מרוויח. בסוף הוא היה מפעל מרוויח והייתה תקופה שהייתה הצלחה, הם מכרו
 בכמויות גדולות והתחילו גם לייצא. יש לנו קטלוגים באנגלית עם מחירים בדולרים".

"זה קיבוץ של יחסית הרבה אומנים". "קרמיקה כפר מנחם" | צילום: דוד פרלמוטר, ארכיון כפר מנחם

התנורים עדיין עובדים

החלל שבו שכן המפעל, על התנורים ומלי העבודה שלו, הוא חלק מכמה מבני תעשייה
 רעועים שמשמשים היום כחדרי סטודיו לאומנים בשדרת האומנים של הקיבוץ. למעשה
 התנורים עדיין עובדים ומשמשים שתי אומניות קרמיקה שפועלות במקום, תלמה הראל
 ויהודית שקד - שגם עבדו במפעל הקרמיקה בימים ההם.

"אתמול היינו אצל מישהי במודיעין שאוספת רק כפר מנחם, יש לה קיר שלם של כפר מנחם, אוסף מטורף. היא חושבת שזה נורא יפה"

- אורית זלינגר

ניסתה של אורית, סאני ורסנו (43) היא אומנית ומאיירת ובעלת המותג סאניקה. "יש לה
 סטודיו בשדרת האומנים, ובגלל ששתינו מתעניינות בכאלה דברים, "החלטנו להקים
 תערוכה. מי שמתעניין בזה בקיבוץ מאוד מתלהב. קיבלנו תקציב צנוע, אבל בקיבוץ לא
 חצים שהמבנים האלה יישארו. הסכימו שנעשה את התערוכה בתנאי שיהיה אפשר להעביר
 אותה למקום אחר, שלא יהיה שם משהו קבוע, כי יש תוכנית להריסה של המבנים כדי להפוך
 את זה למבנה תעשייה".

"פתאום לכל אחד פה בקיבוץ יש סיפורים על המפעל". "קרמיקה כפר מנחם" | צילום: דוד פרלמוטר, ארכיון כפר מנחם

אנחנו מסיירות יחד בשטחי המפעל הנטושים למחצה. בחוץ בתוך מתקני תצוגה מואתרים כדים וקערות מתוצרת המפעל. סאני מראה לי אובניים שנוזקו, מצביעה על המקום שבו ציפו את הכלים ב"התזת גלזורה", מסבירה על אמצעי הצביעה. מספרת שאחרי היציקה נוצרו כלים אחידים שהאומנים עיצבו כל אחד לפי טעמו. "יש מלא-מלא סגנונות", היא מסבירה. "לקחו את זה לכל מיני מקומות, לפי האומנים שהיו פה".

"זה הסטודיו שלי", היא לוקחת אותי לחלל שבו היא עובדת. "זה כרגע מחסן קרמיקה. הרעיון הוא לסדר את התצוגה קצת בחוץ ביום של התערוכה, להעמיד את הסטנדים עם הכלים לצד אובניים וכאלה. יש פה בכל מקום משהו שקשור למפעל".

עדיין עובד. סאני ליד התנור במפעל הקרמיקה כפר מנחם

יצרו את כל מכוונות המפעל בעצמם

אנחנו נכנסות לסטודיו הנטוש של האומן משה סעידי, שעיצב קירות קרמיקה ארכיטקטונית בכל הארץ והיה חלק מהענפים של המפעל. הסטודיו שומם, מאובק. בחצר הן מציגות לי מערבל ענק. "זה מערבל לחם והפכו אותו למערבל במפעל הקרמיקה", הן אומרות. "הייתה פה מאפייה שהכינה את הלחם לקיבוץ ואז סגרו אותה, אז נתנו את המערבל של הבצק למפעל", אומרת אורית. "זה עדיין עובד", מוסיפה סאני.

"דיו"י שינדלר, היא אומנית קרמיקה מאוד מוכשרת, שעדיין עובדת פה בקיבוץ", אומרת סאני. "היא תמיד מספרת איך הם היו מאלתרים במפעל. אין דבר כזה לזרוק, אין דבר כזה כלי פגום. אם הכלים לא יצאו ישר מהמכונה, במקום לזרוק אותם הוסיפו עיטור איפה שנוצר שקע. כלי נשבר - אז הם חתכו והפכו אותו לכלי אחר. יש לנו פרוטוקולים עם דיונים על איך להציל ליין שכבר יצקו ושרפו, ונפגם".

התנור במפעל בימים ההם. "קרמיקה כפר מנחם"

**"אבא שלי עבד במפעל והייתי ילד מאוד שובב
וניפצתי הרבה כלים, שהיום אני קצת מקלל את
עצמי שאין לי אותם. היום הם שווים הון עתק"**

דניאל גולדמן, מייסד המפעל הקרמיקה כפר מנחם

"את כל כלי העבודה הגדולים הם עשו לבד", ממשיכה אורית, "הם היו רתכים ומסגרים והם יצרו. אונגל זיג.ם. הייתה מעלית שהם יצרו לבד שהעלתה את התבניות שיוצרו במרתף / קונוונ הייצור. והכל היה מאוד קיבוצי ומקומי. בגלל זה הייתה פה מאפייה, עד שהבינו שזה לא כדאי".

לפיד קרמיקה כמשל

"פשוט נשאבתי לנושא הזה כמו עכברים אחרי החלילן מהמלין", מסביר קובי קלייטמן (45), שהוציא לפני שנתיים את הספר על לפיד קרמיקה שהצית את צונאמי הקרמיקה הישראלית. צונאמי למיני דבר, כמובן.

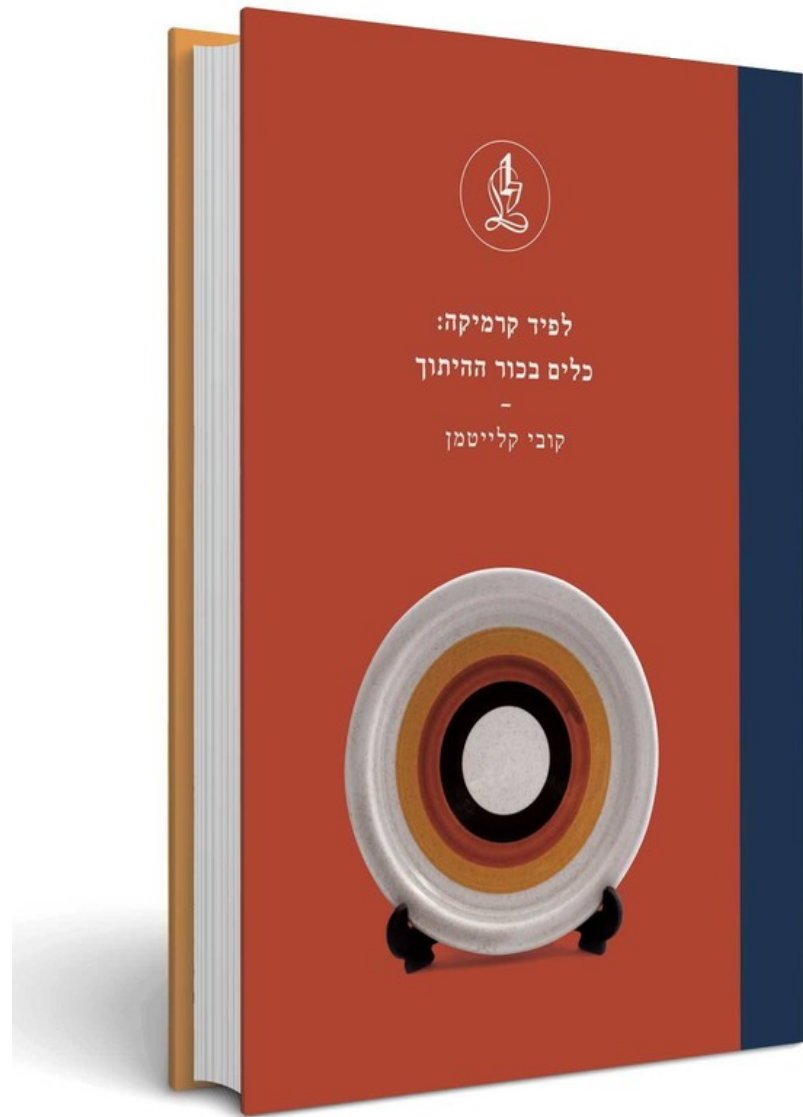

"נשאבתי לנושא כמו עכברים אחרי החלילן מהמלין". קובי קלייטמן | צילום: עמי הוכנר

קלייטמן, עיתונאי יין שעובד בגוף פיננסי גדול, הוא בנו של רובין קלייטמן ז"ל, מנהל האחזקה של בית החרושת לפיד. ומאז שהוציא את הספר הוא נחשב לאורים והתומים של המשוגעים לקרמיקה ישראלית. באופן מפתיע קלייטמן מתחיל את הספר שלו כשהוא מתאר איך כילד נהג לנפץ את הכלים שאביו הביא הביתה מהמפעל, ואביו המשיך לקנות ולהביא עוד ועוד כלים.

אתה מתחיל את הספר שלך בניפוץ הכלים, ואורית אמרה לי כשהתחלתי לדבר איתה כמה הכלים היו מכוערים בעיניה. אני מרגישה שהחזרה לקרמיקה הישראלית זאת חזרה למשהו שניפצנו, שנטשנו.

"נכון. תראי הניפוץ בשבילי הוא גם אישי, כי אני גדלתי בבית שהאבא שלי עבד במפעל וכשאני מדבר על ניפוץ, הייתי ילד מאוד שובב וניפצתי הרבה כלים, שהיום אני קצת מקלל את עצמי שאין לי אותם. היום הם שווים הון עתק".

ספרו של קלייטמן, "לפיד קרמיקה: כלים בכור ההיתוך" | צילום: סטודיו קרן ונולן

"המפעלים האלה סיפקו עבודה להרבה מאוד אנשים. מנכ"ל כור, כשהוא נסע עם נשיא המדינה למצרים בשנות ה-70, הביא איתו לסאדאת צלחת של נעמן"

- קובי קלייטמן

"איפשהו עם הזמן וזה לא היסטוריה כל כך רחוקה, המפעלים האלה נמחקו לחלוטין - לא מהתודעה כמו שמהקיום בישראל", הוא מסביר. "היום אין תעשיית קרמיקה בישראל. אין אפילו מפעל אחד, והיו כאן מעל 30 מפעלים. הייתה כאן תעשייה סופר יצרנית ועשירה מבחינת המגוון - והיא נמחקה".

מצד שני הוא אומר: "נוסטלגית זה לא נמחק כי בעצם, ראיתי את זה הכי טוב כשהוצאתי את הספר, זה פשוט רכב על גלי נוסטלגיה אדירים. כי לאנשים יש עדיין את הכלים האלה בבית, בין אם זה כפר מנחם או נעמן או פל-קרמיקה או לפיד. הכלים קיימים בבתים עד היום ופתאום אנשים הופכים את הצלחות, מה שאצלי זה כמעט מחלת ילדות, כי אבא שלי היה הופך כל צלחת לראות מי ייצר אותה ואני בעקבותיו. אז פתאום הנוסטלגיה הזאת באמת

תוכל לתאר את הניפוץ הזה של הערפל?

"אלי' תמי' י' בבתים ועדיין נמצאים בבתים, ומה שקרה כשיצא הספר, וזה ממש לא משהו שהתכוונתי לעשות, אבל הוא יצא בתקופת הקורונה ואז כל המכירות הפומביות עברו לאונליין ונהיה פיק מטרופ של מחירים ושל התעניינות באספנות של הכלים של לפיד קרמיקה. רואים אונליין איך המחירים פתאום קפצו".

על איזה מחירים מדובר?

"כלים של מפעלים כמו חרסה או גופר תמיד נמכרו מאוד מאוד גבוה, אני מדבר במאות ואלפי דולרים. כי היו שם מחלקות אומנות והדברים מאוד ייחודיים ושונים. הכלים של לפיד גם הגיעו למאות ואלפי דולרים לפעמים. היה כד שנמכר ב-2,400 דולר במכירה פומבית כי שני אספנים רבו עליו. זה כמו התוכניות האלה בבריטניה, שאנשים עולים לעליית הגג ומביאים את הכלים למכירות פומביות ופתאום מגלים שיש להם אוצר בבית".

"אחד הדברים שהכי משמחים אותי, כי אני לא אספן, אז המחירים לא מעניינים אותי באמת, זה שאנשים פחות זורקים את הכלים האלה. זאת אומרת שהכלים האלה, שאנחנו כבר לא נראה בארץ, מצליחים לעבור איזה שימור טבעי. עכשיו זה לגבי לפיד, אבל זה קרה במקביל בעקבות הספר גם עם כלים של מפעלים אחרים. פתאום יש להם ערך. פתאום אנחנו חושבים קצת כמו שאירופאים חושבים - עם מחשבה של לשמר תרבות ופתאום יש דיבור על הנושא הזה. יש כבר עוד שני ספרים בנושא שעובדים עליהם".

"מה שהן עושות זאת פשוט עבודת קודש". סאני ואורית | צילום: עומר שטיינברג דוידאי

תוכל לספר קצת על המפעל בכפר מנחם, בתור מומחה בתחום?

"אני לא מומחה למפעלי קרמיקה, אני מומחה ללפיד כי זה מה שחקרתי אבל אני מודה שעל הדרך קראתי והבנתי את הקונטקסט הרחב יותר של מפעלי הקרמיקה בישראל. קודם כל בכפר מנחם יש את המפעל עצמו שקיים וזה המפעל האחרון שעומד על תילו, עם חלק מהציוד המקורי והתבניות המקוריות, שזה היה לום שבכותר של המפעלים".

"צריך לעשות מאבק"

קלייטמן מאמין בכל לבו שחייבים לשמר את המפעל בכפר מנחם: "צריך לעשות מאבק ולהגיע לדרגים הגבוהים ביותר במדינה כדי לשמר אותו, כי אין יותר מפעלים. אני כבר לא מדבר על זה שאין תעשייה והתיעוד הוא מאוד בעייתי".

"קרמיקה כפר מנחם זה המפעל האחרון שעומד על תילו ואפשר להפוך אותו למקום יצרני, לימודי, תרבותי וזו חובה לעשות את זה. את

! - קיבוי הלייטמן

"אם אפשר להשאיר מפעל אחד לדוגמה, ואפילו להפוך אותו למרכז לימוד", הוא מציע, "אני יודע שזה בתוך קיבוץ, אבל לא צריך דווקא את הדבר הזה להרוס. זה פשוט יהיה חטא וזאת תהיה פשוט בכייה לדורות. אני אעשה כל מה שאני יכול בשביל לפנות למי שצריך. אני חייב להגיע לכל אזור ואזור שאכפת לה מההיסטוריה".

"היסטוריה זה לא רק מה שקרה בתנ"ך ובעת העתיקה והעם היהודי בגולה, זה גם מה שקרה כאן, עכשיו, בעשרות השנים האחרונות, ועשוי להימחק לחלוטין בלי שיהיה לו שום זכר", הוא מוסיף. "זה לא היה קורה בשום מדינה מתוקנת".

"המפעלים האלה סיפקו עבודה להרבה מאוד אנשים. סיפקו פרנסה גם למדינה ועשו פרסום טוב מאוד למדינה", היא מסביר. "מנכ"ל כור, כשהוא נסע עם נשיא המדינה למצרים בשנות ה-70, אחרי הסכם השלום, הביא איתו לסאדאת צלחת של נעמן".

"ובכפר מנחם זה המפעל האחרון שעומד על תילו", הוא חוזר ואומר. "לא משנה אם הוא יפה או לא. זה מפעל שאפשר לראות ועדיין להפוך אותו למקום יצירני, לימודי, תרבותי וזו חובה לעשות את זה. את המבנה המסחרי שהם רוצים להקים שם אפשר להקים במקום אחר. לא צריך דווקא את הדבר הזה להרוס. זה שריד. ומה שסאני ואורית עושות זאת פשוט עבודת קודש והיא עבודה סזיפית. אין להן כמעט תמיכה, וזה הקיבוץ שהקים את זה. זה הזוי. אני לא יכול לתאר בראשי שום מדינה אחרת שזה היה יכול לקרות בה. איך אמר יגאל אלון עם שאינו יודע את עברו, ההווה שלו דל ועתידו לוט בערפל".

הגדרות		תוכניות חדשות 12		חדשות		
אודות	תנאי שימוש	מהדורה ראשונה	סדר עולמי	TIP12	כלכלה	ביטחוני
פרסמו אצלנו	מדיניות פרטיות	חדשות סוף השבוע	תוכנית חיסכון	מדע וסביבה	ספורט	פוליטי
הסדרי גנישות	צור קשר	שלוש	שש עם	צרכנות	מונדיאל 2022	פלילי
	המייל האדום	שישי בחמש	אולפן שישי	נדל"ן	תרבות	פנים
			פנוש את העיתונות	תחזית מזג האוויר	בריאות	בעולם
			המהדורה המרכזית	אלימות נגד נשים	דיגיטל	חינוך
			חמש עם רפי רשף	תאונות דרכים בישראל	אחד ביום	פרשנות

